

Tar Károly

Létszó

Versek



A fedőlapon és a könyvben **Pusztai Péter** grafikái

© Tar Károly

© Tar-Bengtsson Zsuzsanna

TARTALOM

ELŐSZÓ HELYETT

Létszó
Létszakok
Végszakok
Végszó

EGY

Biztatás útközben
Elmenőben
Árnyékkal kiáltok
Életrajz
Remény
Koporsó
Özvegyült bölcsesség
Üdvözlés Európából
Terv
Az egykedvű dala
Biztatás
Meztelen
Helyzetkép

TE

Hol vagy?
Pillanat
Vissza és előre
Társas dal
Gyászpárta
1 (egyed)

Egyszerű elégia

Gyász

Éva

Akt

TI

Hazug világ
Non-nosztalgia
A smár nótá
Nincs pardon!
Jeges szél fúj a Balkánon
Beszéljünk a halakról
Gondolat nélkül
Percenként

MÁS

Havazásban 1
Havazásban 2
Indulat
Rongyos élet
Elkenődött maszat
Versteke
Faló
Bevásároltam
Ligeti pillanat
Téltemető
Laska

Ő

Töredék
Nacsakész dala Milarépa előtt
Tisztelt Úr!
Üdvözlés
Bolyongás a Világhálón
A jelenések vége
Végtelen
Tragédia
Végszó előtt
Tan
Még egy dadogás
A vég
Műtét
Tény
Földindulás
Megtartott tízparancsolatom
Zsoltár

VELÜK

Faragott fájdalom
Hármas szonett
Kereszt(metszet)
Ezredvégi
Ébresztő
Miénk a Nobel-díj !
Leszerelés-változat
Három haiku
Itt és ott
Vágy
Erdélyi zsoltársma
Számadás
Világ
A 315. próféta böjti éneke
Mutációk

Előszó helyett

Létszó

Mocsoktalan lét
Mocsoktalan szó
Mocsoktalan vég
Mocsoktalan végszó

Létszakok

A felnégyelt évben
Évszakok
A sokszor felnégyelt létben
Létszakok

Különös évek
Különleges létek

Az idő sorjázó tükrei

Végszakok

Más színek
Még egyszer
Más szívek
Ezerszer

Végszó

EGY tavasz
Nem vigasz

TE se vagy
Én sem - nagy

TI tok már
Ez a nyár

MÁSlódik
Nyárlódik

A nagy **Ő**
Teremtő

Jó **VELÜK**
Mellettük

EGY

***EGY tavasz
Nem vigasz***



Biztatás útközben

Takaróm alá bújnak
- Mire jó ez a játék?
Ki küldte ajándék? -
Lumbágós, csikorgó évek.
Hagymaréteges rendszerek.
Hegesztőlángos utak.
Fortyogó mágneses levek.
Izgága kérdőjelek.
Emeltyűk némaságba:
Gyomrában visz a bálna
a Holt-tenger árkába.

Kérdőjeleket nem zabálsz!
Felkiáltod rá jeled!
A valóságot ne feledd:
Az emberség nem jeltelen
pont a fekete lyukban!

Elmenőben

magamra húzott takaró
kérdőjelem már halott
agyam sem ver rá habot
múltam alatt fekszem

kikandikálnom nincs miért
lehettem volna léha is
kongó kobakú béna is
a jövőt el nem érem

össze sem raktam jómagam
lelkemre nem ragadt öröm
másokhoz sincs már sok közöm
kit érdekel? nem engem

ha fal utánam nem marad?
nevem kőműves kelemen
a nyugtáimat sem lelem
földben asszonyom pora

Árnyékkal kiáltok

Most akváriumban élek:
egem tiszta vízszint.
Nyitom szám szaporán,
hangtalanul,
lenn a moslékos mélyben
s fenn is
mikor a kozmoszba emelem
lapított fejem.

Néha néma örömök buborékolnak.
Gondom lerakódik,
ahogyan a szürkület,
a hülyítő mész az agyban.

Eszem, melyből kiszívták a nedűt:
semleges anyag.
Telítődik medrem,
magam is belefekszem,
emelkedem is.
Belém rozsdásodnak a szavak:
mondani akartam valamit.

Vörös daganataim úszkálnak.
Véres hályogfüggönyeim mögött
felleg vagyok.
Mit visz a víz?
Kín-hínáros gomolyagot.

Életrajz

platánfának készültem
s lettem veresgyűrű som
hajlékony ágú cser
kötve kötözni való
utak mentén gyakori
gyászfekete a termésem
cornis sanguinea
profán társa
sátorozó virágzattal
elélek 50-80 évig
kéregpírba takarózva

Remény

A Bánat partján elnyúlva nyögtem,
elrongyolt savanyú lótoszvirág.
Arcom úszott a szennyes árral.
A túlsó parton recsegő ricsajban
sziporkázott az öröm, fojt a méz
s a bolondság a Dáridó-szigetek között.
Már voltam fenn és jártam lenn,
balra tartottak, jobbat kértem:
járni a mindenség útjain,
hogymagamra leljek.
Önmagából fakadjon reményem,
rend és szellem, remegtető szív-
csobbanások, cikkanó értelem,
minden mosolyom és lélegzetem.
Magam vagyok a kényszerű mindenség.
Kegyelem elárvult fejemnek!
Magam lettem a kegyelmes kegyelem,
nyálás tér, tülekedő igyekezet,
teljesség-vám, boldogságzápor,
korlátolt igazság, igazságmámor,
kipukkadt határtalanság, szándékolt szándék,
erőtlen erő, teretlenség, sóhajtvágy.
Vagyok magvát álmodó térvirág,
abszolút zéró, odaadó semmi,
érzelem-mezőn sántító balgaság.
Bizony mondom, magam vagyok
az időszámítás, az imátlan ima,
a magába fordult magatartás,
a szenteletlen szentség, a konok okfejtés,
a cselekvésvadász, a halálcsillagász.
Hajótlan hajós vagyok: átúsztam
magzatvizeken, félelem-folyón.
Hajóznunk kell. Ki visz át a túlsó
partra?! Magamban fáj az
utazás. Kézen fognám magam.
Ki tudja, ott szemtől szemben
álarctalan-e a napsugár?

Koporsó

Ha majd ablaktalan házamban
deszka ágyamban fekszem
ajtótlanul is a világra nyitva
virágaitokkal ne kopogtassatok

testemben férgek koslatnak majd
ti is csak zabálni szerettek
földelt keménylemezen
bioáramtalanul hever
végső megnyugvásom

kérdéseitekkel se kopogtassatok
világomat a semmibe löktem
megosztani veletek többé nem fogom

ne higgyétek, hogy hűlt helyemmel
gazdagodtok a tülekedésben

hiányommal csonkult klikkvilágotok
nárciszodva elbabrál még
valameddig a lőre léttel
apáskodón remény révben
ahova tengeralattjáró tudatok
görnyedten befutnak végül is
halálosan örök pihenőre

Özvegyült bölcsesség

Jót, rosszat egymásra raktam,
Így építettem életem.
Minden hibám kitakartam,
Míg elhagyott a félelem.

Ismerősöm a tanulság,
Osztottam, kivontam mindet.
Előttem nem állt hazugság:
Nem hagyok rátok más kincset.

Igent, ha sietve mondtam,
Tagadásom mind végleges.
Amit gondoltam, kimondtam.
Sohasem voltam semleges.

Dicsőségem most meghiúsult.
Deákné vásznán születtem.
S mert büszkeségem rég halott,
Kelletlen törpévé lettem.

Jó fiú voltam valóban?
Célkitűzésem özvegyült.
S ami jó volt a falóban,
Taps-ajtómmá kényszerült.

Céltalanok az éjszakák.
Fényesebb a kardnál a lánc.
Velem ballagnak vén bakák,
Míg arcunkon táncol a ránc.

Üdvözet Európából

Biharkeresztesnél kiloptam Erdély-részem meggyötört magamban
zsebkendőnyi hegyet maroknyi döglegyet
hajszálnyi elégtételt nacionalista ferdeséget
ökölnyi rosszindulatot ökörnyi hetet-hatot
hajba kapó kamatot kimentaházablakot
idegrángásból habot szívzörej-lakatot sóhajokból kacatot
ösi-hősök-levegőt tolerancia kergetőt
becsületbe betörőt érzelmes tekergőt
ebek harmincadjára holnap tanulságára
otthon hagytam

és átvágtattam

sokszorosán árván soklóerős kerekas lovon
repülő agytriciklin érzelemmozdonyon
a megengedhetetlen veszett
sebességen is túl bazdmegmár mérgezett
magyarságát temető önmagával szórakozó
magából kivetkező egymáson lovagoló
élve temetkező férgekkel ölelkező
nagy-anyaországi kutyálkodásban seregestül
zsibbadt kurtakány malackodó
nyelvtársaim trianonokban zsugorított
apámföldjén gázoltam keresztül
elidegenítve értetlenül

jó Kelemen bátyámnál is messze távolabbra
vitt sanyarú sorsom (az ellenkező irányba
kellett nekem mennem) utánam sem marad
senki csak gondolatban *kedves néném* nekem is
a titkokat mélyen rejtő ködszivacsok itt is tova-
gomolyognak sebesen - kék sárga tisztán ragyog
a mértékletes északi világ! van nagypohár söröm
villanymelegben lubickolok hűtőm csordultig tele
kicsinyként jött örömök sorjáznak lakomban
mikrómban velem sisteregve pironkodó dundi csirke pirul

lehetnék kanál a lében: svéd-magyarok között önműködő
remete tenger mormolása bölcsködéseink permete
idegen-hideg világból hazajáró kivagyiskodó-lélektorony
könny-lego ábrándból búsmagyar sóhajkupac
Európa laza emlőin itt meglehetősen jól élek
zsugorodó segélyen társadalomszegélyen
nem adtam csak kaptam besétáltam a készbe
évszázaddal előbbre megalázó kisebbségből
emberséges kisebbségbe simán érdemtelenül

vidáman szörfözöm hír-tele-interneten
cöcörög a modem mocorog a faxom
hangrögzítöm cseveg sok idegen hangon
komputerem dolgos akkor is ha alszom
belenézhetek minden áldott este a zsugorításra

ítélt kolozsvári kicsi *Szabadság*ba
az álmokat püffesztő magyar közéletbe
világunkat szédítő sok agyat tépő fájlba
olvashatom sorban kisdéd folytatását
az erdélyi erdőkben lihegő in intenegrum
kapatos prostitúciónak

itt is most is a földszinten nem lakik
más társadalmi kategória alattam
vagyok ki otthon koldul kukában turkál
unottan polgárok közt nincs szava
fürdetem magam süket csendbe-hallgatásom
bére ez (s hogy buszjegyem árából kabátot
vehettem az Uffban s hogy mások előtt szégyellve
ezt rögtön lehazudtam) de rengeteg az ingyen
ingem melyeket kivasaltan küldött nekem
csomagoltan lökve a kukába egy északi szívű
ismeretlen férfi egy sápadtan szőke idegen
aki a jótékonykodást így elkerülte
és hányszor cseréltem bútort mit a fogyasztói
társadalom viszketegségben szenvedő
felfelé figyelő tagja kidobott rádiójával
tévénével együtt mert unta és unja a banánt
és nem veszi észre magát s annyi mindent mi
örökké javításra szorul a körénk ájult ócska jóban

mondhatom fényes konyhán szokásaimat pazarolva élek
beépített itt minden akár a szeplőtelen élet
a kisvárosban az egyetem nagyobb mint otthon
százhuszonhét nemzetiség koccanástalanul lakja
épült ezer éve egyenlősdire a háború két
évszázada nem a „kommunizmus” sem dúlta
a busz kívül belül tisztább mint nálunk a patikus
a lazac sem álom itt egyszerűen csak van
és mellé a világ kelletősen palackozott minden-
fajta keserű-édes kedvet szikráztató bora
hajtja magát persze itt is a dolgozó házat hajót
hétvéget szebbet rögeszmésen többet akar
miközben csoportokba trancsírozva eszi
társát a hazáját és magát dadogva felejtő
mohóbbnál is mohóbb svéd-magyar

felzárkóznak és bezárkóznak egykori nyelvtársaim
extra Transsylvaniae non est vita igazát
igazolják és mégis innen csak az látszik
hogy Erdélyben az életnek nincs már java
félve mondjuk ki: jövője sincsen -
itt kékebb az égbolt a zöld sem haragos
tüdőbe való levegő nyugtatja szívünk
és messze hallatszik a rendre épült csend
patyolat pontosság ketyeg a létben
a távolságok egyre rövidülnek de nőnek

a lelketlen emberi lények között
a hatalom már nem a kényelem a szent

a haza innen messze belső-afrikai
brazil-őserdei ausztrál-sivatagi
elzártságban távol belénk zsibbadva
fáj és százszor fölhorgad a költői miatt
vigasztaló templomaink csaknem egyidőben
tornyosultak és kitántorgott innen is
az ígéret földéjre a századfordulón
több mint egy millió reménykedő
jövömről most én is kitántorogtam Európába
egyszem lányomból kelt félmagyar unokámért
leszünk játékos kedvvel észben közlekedő edények
ha akad még jó bennem az növelje jó nagyra őt
csizmahúzó nyögésem akaratlanul máris elleste
s utánozza már néhány anyámtól örökölt szép szavam
nevetve munkálkodunk hogy „nem van enyém szobámba”
rendre rend legyen mire édesanyja hasából kinő
a családi vázát szépítő északi szőke erdélyi gesztenye
csipetke fruska kis virág s benne a három betű mit
a hitében soha kopasz apám jussomul rám hagyott
a háromnyelvűség bölcsője magától értetődő
természetességgel univerzális legyen

itt ha úgy tetszik bármikor lehúzom a rozsdás rolót
láttam már éppen eleget: szédült világunk folyton
csak maga körül forgott - és ma viszont hiába
spekulál zihálva népem ott a Kárpátok ölében
importált erkölcsökbe kapva keveredve
Biharkeresztesnél hőköl hanyatt vágódik Európa
kifogytunk immár újra kedves édesanyánkból
basák janicsárok vadak elé ájtatos angol
hidegképpel pénzfüggöny épül s lakat a rongyolt
üres zsebűekre - két világ között határsáv -
ex kincses Transsylvania: egykor dugványolt Európa
magántermő lélekvilág maradj már magadnak
jövőt evő jómadaraknak! - e század nem szül
több jót nekünk s nem lesz több Mátyás és Bethlen

de mit elvettek a nagyok a kő kövön álló alapot
a következő évezredre valót őrizzük a világban
szerteszét szórva is miként a zsidó az eszét
s éltesse a népet hogy visszajáró gondolatban
téglaként küldjük a reményt: talán az éhesen
ébredő magzat is (mint szikla ha porlik mert
úgy akarja) kibírja sorsát a kemény fagyot
a végtelenül-ni-kész ezer évet

Lund, 1998. november 4.

Terv

Más vagyok hajszálamban is, mint bárki más.
Génjeimben világomról regényeket rejtek,
amiket elődeim soronként róttak
a saját meggondolatlan és eltöprengett életükkel,
amihez hozzátehetem a magamét.
Ennyi volt a dolgom, az élettől kapott kötelességem.
Magyarázom ezt a természet íratlan törvénykönyvéből,
és gondoskodom a folytatásról. Élvezettel teszem.
Percenkénti levélváltás végtelenje az életem.

Az egykedvű dala

Mögöttem a vízözön,
előttem a tűzözön.
A többihez már semmi,
de semmi közöm.

Büntető kedved gőzöm,
míg életkedvem főzöm.
A többihez már semmi,
de semmi közöm.

A fejemet sem töröm,
épphogy kitelik söröm.
A többihez már semmi,
de semmi közöm.

Magamat kiröhögöm,
lelkemet kiköhögöm.
A többihez már semmi,
de semmi közöm.

Istenségemet őrzöm,
ha magamat lekörzöm.
A többihez már semmi,
de semmi közöm.

Biztatás

Tüdőmben a lelkem
Hív, hogy kileheljem

Tüdőmben a szomorúság
Terjeszkedő nyomorúság

Tüdőmben minden rajzszeg
Szent, mely nem marad veszteg

Tüdőmben az éltető
a gondterhelt levegő

Ideje kilehelnem
Szép végem befejeznem

Meztelen

Nálam felhőgondok járnak
Szememtől nem kék már az ég
A szád nem kell már a számnak
Holnapom vágya elszállt rég

Szerelmem kongó koporsó
Simogatásom tetszhalott
Agyamban gubancos orsó
Rádgondolásom meghatott

Kháron kocsijának fékje
Nekem hiába csikorog
A megállók félő népe
Halált hiába vicsorog

Rajtam nem fog az éjszaka
Életem fele csupa fény
Cikkanásom négy évszaka
Hazugnak hazudott remény

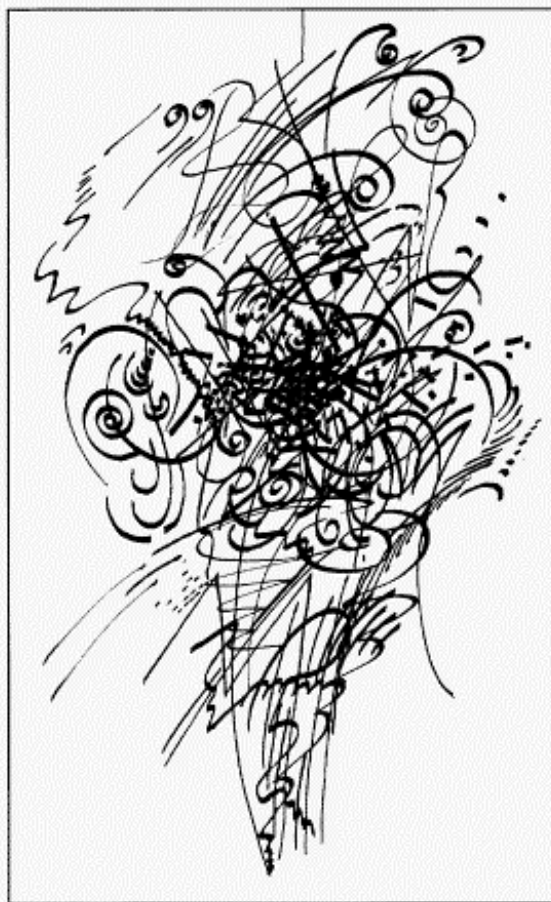
Helyzetkép

bennem hideg van
bensőm romokban
hálni jár belém
a sápadt remény

fekszem homokban
testem romokban
mozdulatszegény
dadogott regény

TE

*TE sem vagy
Én sem - nagy*



Hol vagy?

álmban a bibliában jártam
Havilahból aranyat hoztam Bdeion és Onix követ
a Pisonban lazacot fogtam friss rózsaszínűt neked
gyümölcsöt szedtem hamvas érett gyümölcsöt
a jó és a gonosz tudás fájáról
pedig tudod hogy nem szeretem a zöldsége(ke)t
bizony nem jó az embernek egyedül lenni álmában
Minek Nevezzelek lesz a neved
ha majd magam mellé megteremtelek
mielőtt meghalok ígérd meg:
nem szégyelled (m)esztelenségeimet
a kertben az édenkertben eldobhatod majd
divatosan csipkés fügefaleveled

Pillanat

amíg pirosról zöldre
váltott a lámpa
pillantásunk összeért -
szerelem: szótlán tiltásból
lobogó remény
mindeneket átütő
simogató fény

mágnesem lettél hirtelen
a zebracsíkok összeértek
báránylevélként
érzések gomolyítottak feléd
csüngtél szememen szótlánul
űrhajósebességgel
hús/vér keménylemezen
végigfutott eszméletlen
néhány évtizedem

és vállalt szerződéseim
önműködő parancsaira
váltott rögtön a mágnes
üstökösök suhannak el így
egymás mellett
magamban magunkban
maradtunk két külön világ

szikrázott körülöttünk
a tehetetlen levegő
tetőt nyaldosó láng
örömet befelé rikoltó
vágyeső mámorvirág
hiányod nyilalló zápor

memóriánk szemétkosarából
még előhívhatnánk magunk
törölhetetlen pillantásod
örzöm végzetemig

Vissza és előre

Virágom virágom
gondom lerágom
kezem lábom
s az életem
ami volt: félelem

Már csak fél elem
hiányzik a zsebrádiómból
talán majd hallok Rólad
futólag utólag

Most már nem is bánom
hogymagamban sincsen
egyszálszép virágom
sem egyszál kép-kincsem

Hejhaj csupa baj
minden cifra bajom
majomröhej vagyok
lenyalt ész-ablakon
ki-ki ki-kinézek
érthetőség nem kell
senkinek már méznek

Gyógyír-réteg-irha
magja illat mirha
magamban magmagam
alkalmacskák rabja
akaratom hamva

Levágтам virágom
elapad világom
anyatejből álmom
halálomért fázom

Piros pipacs
vén és ripacs
mindent hagyok
magam vagyok
hátra hátra
ábránd ábra
Vissza és előre
hátha delelőre
inkább alkonyatra
maradjon holnapra

Társas dal

„...a te szerelmeid jobbak a bornál”
Énekek éneke 1,2.

zászló lettem feletted
hogy kebledet felfedted
liliomom tövised
gyönyörölmám ínyednek

felköltötted szerelmem
átugrálok hegyeken
szökellek szép halmokon
rózsavölgyben szívsirom

virág virágzik erdőn
ének ideje eljön
szavad gyönyörűséges
tekintetedtől ékes

kérve kérlek szerelmem
serkentsd tovább szerelmem
kényszerítsél karodba
valameddig akarja

Dávid tornya a nyakad
emlőidből dal fakad
zergék ikerfiai
tested liliomai

szeplő egy sincs most benned
mirháim kell legelned
jobb vagy minden boroknál
színméz csepeg halmodnál

berekesztett kertedben
kútfő vagyok testedben
tej foly nyelved alatt
bepecsételt jó falat

tömjén füvek táblája
aranyhenger rámája
választott drága galamb
csengő szerelemharang

vágyba ültetett hajnal
felfegyverzetlen zajjal
rettentő zászlós tábor
bortalan csillagmámor

csípőd hajlása köszöntyű
köldököd kerek szerkentyű
hasad gabonaasztag
nedved csészédbe raktad

szemeid halastavak
szólásod szelíd szavak
mit kedvére szüresöl
ki szerelmedért gürcöl

pálmafaszép vagy kedves
szőlőgerezded nedves
felhágok fogom ágad
öledben vár a szájad

lángjai tűznek víznek
kit pecsétéknek hisznek
kőből toronyemlőkkal
szerelem tűzszerűkkel

víz cédrusdeszka-ajtó
kőfal: szerelemhajtó
buzgó halál szeretet
jőjj fuss ezüstkerteket

Gyászpárta

Elment a fél felem
Helyemet nem lelem
Fél ember *felet* ér
Felesleg - csupa dér

„Párosan szép az élet”
Szomorúan ért véget
Páratlanul pártalan
Búbánatom hasztalan

Párolog sejtjeimből
Vágyverte verseimből
Párás szemmel szemlélem
Tőle szépült emlékem

Félpárnámon hideg hely
Holt örömvirág-kehely
Özvegységgel párbajom
Öregségben pár dalom

„Egyre egyet tehetnél
elégtételt vehetnél”
„A Nagy Egyet számolom
Egyedléte száanalom”

Talán a legszegényebb
A lényegtelen lényeg
Magában él körözve
Páratlanul örökre.

Emberségem párjául
Kimegyek a világbul
Kimegyek majd egyedül
A boldogság elkerül

Születhetünk párosan
Élhetünk is károsan
Pártalan és parttalan
Halálunkkal hangtalan

Így is úgy is áldozat
Olykor csakis kárhozat
Húsbavágó eleven
Seb vagyok félfelemen

Hátralévő napjaim
Nekem már a csönd is kín
Sanyarodó időmben
Gyászvigasság fölöttem.

1 (egy)

jó volna egyszer legalább egyszer
együtt álmodni nem én
álmodnék veled nem te
álmodnál velem hanem együtt
kromoszóma-pálcikáinkban
is szorosan összesimulva
amikor te nem vagy már
külön világ csinos doboz
és én sem vagyok csupán
a magam titokdoboz
hanem egyetlen nagy titok
te bennem és én benned
egyszerre mindketten az
ismeretlen kívül és belül
és fájdalom nélkül lassan
zuhannánk egyre kisebbedve
angyalhajas messze-végtelenbe
bársonyos szerelemlyukba

szólj ha akarod tiéd leszek
hidd el te az enyém

1 (egy)

Egyszerű elégia

Baba halálakor

Héja-ember, héja-lét:
hétköznapi világ,
életem rút puszta rét,
hiányzik a virága.

Héj lakomból héja híj!
Magas kortól messzire...
„Zsákmánymúltadért ne sírj,
ne gondold már semmire.”

Héja mint az avaron...
(Felejtsd el már örökre!)
„Köreid nem zavarom,
emelkedj föl körözve.”

Lent a lenni lengedez -
életünk zárt hengere.
Fönt a fenség permetez -
elmúlásunk menthet-e?

Ha értjük a világot
felülemelkedetten:
élvezetünk világol
észok-elégedetlen.

Ki ment el és ki maradt
teke-töktekervényben?
Kiderül a Nap alatt
a sűrű sötétségben.

Félni félő feleim
(mikor hagyjátok abba!)
a halálnak telein
öröklétnek ki rabja?

Porhüvelyünk porfészek-
voltát mi meghaladtuk.
Végtelennek mért részek
világát ha szabdaljuk.

Fél szemmel és fél füllel
látjuk, halljuk életünk.
Fél lábbal és fél kézzel
fogva fogjuk végzetünk.

Miként egy az egyre megy:
két fél kell az egészhez.
Gondolatunk hegyre megy
s jut az ember eszéhez.

Fél agyam és fél szemem
a másikkal eggyé sül...
ha a hitem nem hiszem,
a dogma sem teljesül.

Fölöttébb a fej a fő:
emberközpontú világ...
Évezredek: szemfedő.
Mindegy: észérő, virág.

Virágvoltunk világa
földgömbünkön vérekes,
egyre gyorsuló lába:
őszpatinás, észderes.

Körtáncunkban kanyarog
forgó korban, koromban.
Sanyarogva fanyalog
piszkos kor-por porondban.

Isten szeret, nem szeret:
egyre megy. Úgyis minden
utunk KÓMÁBA vezet,
tagadjuk bár önhitten.

Gyász

ő ölel
kő ölel
kő öllel
ő ölel

öllel öl
kő öllel
ölel
kő öl
öl a kő

kő kövön
ő kő
nő a kő
kő nő

öllel ölel
öllel öl
kövel öl
kő öle
kő hővel
kő ölel
föld ölel

Éva

A fénycsokrok szilánkokra bomlanak hajadon
Mindenségtitkaid sejtjeidből tükrözöd
Szemfenéken szúr - szerelmed oltja patakod
Forró forrás fürdet - sziporka a törülköződ

Akt

Kányádi Sándornak

valaki vár a vágy telén
fűti fagyasztja kedvemet
magát simogatja belém
rendezni benső rendemet

az örvény végén fény süvít
mögöttem cifra rengeteg
vég előtt hajrában feszít
sodor érzelemfergeteg

lelkünk lobogva megmarad.
ki az ki ezt kiismeri
reményem tovább nem dagad
már az elmúlást hirdeti

valaki vár a vágy telén
hús szoba lenne életünk
sohasem szerethet belém
jégcsapos a lélek(g)zetünk

valaki kárt kerít reám
ki félve él a felemen
szobrozva szertelen leány
nem kérdi miért szeretem

TI

*Ti tok már
Ez a nyár*



Hazug világ

most hazugság
gomolyog ködökben
bennünk is
sűrűsödő nyilallásokban
tódul előtte a félelem
lélegzeni baj
a fényes tüzes gombavirággal jön
vég -
kezdet
reményünk elrepült veréb
a gondolat guanó
erjed
minden
tavaszok nyarak telek elfogytak
talán még az ősz
maradéka
ködöknek
idétlen idő
kútjainkban
kozmoszokban
(magunkban is)
hahó
van itt valaki?!

szítál
lapít
a csend

Non-nosztalgia

Persze hogy nem a fenyők, a szőke vizek
és a szürkeállományomba hajló hegyhátak,
a belvárosi Görögtemplom utca elfelejtett
teniszpályája, a Királyhágó mögötti városszél,
a lüktető kötornyokon bóbiskoló kakasok,
a szívemig repedt harangok félénk kondulása,
dicsőség- és értelemtanodáink méla málladozása,
ősi gyökereink pora, és a padba vésett lánynevek
nyugdíjas korig bizsergető bioenergiája,
a sétatéri levegőben lebegő lihegéseink.
a barátok suddogássá halkult kiáltásai...

És a betonba torzult szürke Házsongárd
jövőtlen öröknyugalom-ígéréte sem!

Honvágytalan immár a kincses város fia,
hat évszázadig gyűjtött hamuba-sültjeimet
keserű falattá nemesítlenítette egy emberöltő
elembertelenedett számos díszpéldánya.
Díszpintyek, rekedt ebek csaholnak
minden maguknak emelt Fellegváron.

Vége. Percenkénti légvétel: 15. Pulzus: 60.
Nyugalom!
Könnycseppet se morzsoljon a hideg tekintet.

Nem a táj, hanem a kortársak, az elvtelenek.
Az arctalanná sápadt emberek tekintetéből
nem serken hazahívó vágy.
Nem, nem a tájba rótt emlékek...

Hol a lélekkelesztő szeretet? Honvágy!...
A guanó lepte erkölcs mély gödreiben
a por, a kosz végleg belepte az érzéseket.

Makacsul hazajáró lélek, ne nyüzsögj hiába!
Gyűrött gyászt zabál Reményerdőelvén
a szülőházától megfosztott ezredvég.

A smár nóta

*Így mulat egy magyar úr
Amikor éppen nem fűr
(Mondóka)*

*Ne hagy el soha, aki néked libád,
Hisz téged sem hagy el számtalan sok hibád
(Tarka Roly: Tangó)*

*Skandináv-magyar remniszcenciák a „Már mi nálunk, babám” és más hasonló mulatós nóták dallamára,
valamint csujogatások, ujjongatások és csúfondáros sóhajítások.*

Kiment a ház az ablakon
Velem maradt eszemasszony
Cúgot kötött a hasára
Statisztikát a farára
Úgy ballagott a nászágyba

A leboruló szivarvégít
Csókolom a szíved szélit
Répa retek bögyörő
leányokban gyönyör ő
Lokniban van a haja
Szebb mint a vasorrú baba

Strófa!

Lundba lőttem Jötebojból
Egyet a kishatósugarúból
Lett is észt is ria dalom
Vé alakba liba halom

Zúg a nádas, szakad a szád
Kárhágóba megy a csapás

Szar a jevő, sokszor tizenkettő
Süket mennykő mind a kettő

Kis nyulacska pöszte jöszte
Tavaszi lé megfüröszte-e?
Rémszarvaska jerde jerde
Svédmagyarnak Tongajerde (Tångagärde)

Lári-fári meg kell várni
Frissen jóóó a csók
i
A tangó is még kapható
Egész éjjel rakható
ha kiki

Johny legyen a legyem
a hegyen a begyem
ki nem állom
hogy megint csak álmom
Az ember ha béna és léha
nagyon is senki
milyen jó mégis a habos
sütemény-vekni
Lihegő költemény
van az ő tetején
jaj de jó a babos
korai vetemény

Piros vér foly a ruhámon
Mosásakor majd megbánom
Hő nagy uram, vadnagy uram!
Mi fáj neked édes utam?
Lehidegültél a létben
Lefeküdtél vele tétlen

Száz szál elemlámpát gyújtsál
Fényözönben verset furcsálj
Kiblablagjál a vásárba
Esnél bele a bélsárba

Nesze neked teknő s
béka
Hallom vámra ment egy véka
Szia világ é

ss
öt pá
linka

Hol végződik Hungária?
Sellők árnyán jöjj s kerhülj velem
Sze (l)ök vad vak madonnám
Nosza cserdi, de repüljtelen
Majd csak bebiztosít
A hangyaszerelem

Mikor mentem Pestre
Csütörtököt lesve
Utánam kiabált
Egy lagom¹ menyecske.
Adtam neki egyet a magányból,
Gyomorerősítőt kutya-fából.

¹ *éppen jó* értelmű, lefordíthatatlan svéd kifejezés

Hetvenked(t) tő kék szemfedő
Száz szál gyertya sár(ga)lepedő
Beugrom a hamvvederbe
Kék a nótám így keverve?

Piros, piros, piros
Va(l)jon: hány is az a piros
Hede!

Piros port szí(d)tam
Az estve
Az kell nékem, az kell néked
Aki aztat keverte

Hede!

Most kezdődik, most edződik
A lánc
Rakasza, de rakassa
Nincs annak semmi baja
Ha most kezdődik, hol végződik
A pác?

Már mi nálunk bám-bám
Mar mind nálunk ahány
Ez jött rászokásba
Keverik az embert
Szétverik a rendet
Patyolatos gyászba
Fölmennek a lányok
A nők tetejébe
Lerázzák a jogot
Ha férfi vagy fogod
Egyenkötényedbe.

Átalmennék, de nem verek
Senkit tönkre
A hídon, ladikon,
De nagy titkon.
Ott lakik a, de hol lakik
A szeretőm, a vadludam,
Az én golyvás galambom.
Ott lakik a háremben
Az egyedik (r)ut cában
Piros csizma, csinos izma
nyílik az udvarában.

Lármás loknit szerel a hazám
Szeret engem most is igazán
Párnás haknid hadd kutatom fel
Csak a hazát sose adjam el.

Mert!

Szép a morzsám, nincs libája
Csak egy picit tipegős a házsártja
De hiába, ha hihi-bája nincs neki
Vagyok én, s a kénye-kedve vidéki.

Hede!

Rég a rózsám rém himbálja,
Csak a csicsit csicsegősen csáválja...

Ácsi!

Bácsi, kell a végét rázni?
Mélyre minek ásni?
Magyarkodva fázni?
Magunkat felrázni?

Ni-ni ni-ni ninini
mi mozgott a mi lógott a
ki spórolt a
ki handabandázott a
ki kivagyiskodott a
talpig ki égett a
csipkefodorban?!

Hede!

Ment az eszem, tudom én azt,
jön a banbám, eszem én azt...

Mácsi!

So(r)se halunk meg!

Nincs pardon!

Úrhajónk lebeg mágneses lében
hagymaréteges rendszerek sorakoznak
már nem délceg katonák
föld fölé dübörgő akarnokságokról
lerohadt minden eszmehús

tükröm csontvázkeretemben
fényt nem hoz rám feltámadás
ajtótlan zár fékezi futásom
apránként tört eszem és szétzilált

Jeges szél fúj a Balkánon

Jeges szél fúj a Balkánon
Szárba szökkent a vasfüggöny
Bánod, bánjuk, nagyon bánom
Kapu csikorog könnyünkön

Beszéljünk a halakról

Uram, a halak
nem beszélnek.

fejet nem,
farkat csóválva
félve élnek.

Ár ellen
úszva-futnak.
Nem éljeneznek,
nem tapsolnak.

Uram, a halak
nem felelnek.

Fejet rázva,
térdet hajtva
nem feleselnek.

Cikáznak,
bölcse
összevissza.
Mint aki a maga vizét
issza.

Uram, a halak
nem vedelnek.

Keserút nyakalva-nyelve
nem lelkesednek.
Egyemberként
egyöntetűen
nem bíznak
minden b(t)etűben.

Uram, a halak
nem értelmes lények.

fejük nem,
farkuk gyönyörű:
csupa lényeg.

Tapsikolva
egyszuszra
várnak
a beígért vízibuszra?

Uram, a halak
nem jók

példának.
Fejük, pénzük
nem kell
emberfiának.

Szavuk, daluk
némán lessük
Miközben
fajtánkat esszük.

Gondolat nélkül

kár hogy szürke a papagáj
azt gondolom azt gondolom
és úgy gondolom mondom
hogy úgy gondolom
ha gondolom egyáltalán
ki a szegény
csak mondja csak ontja
hogy mi a gondja
gondtalanul rontja
hogy így gondolja
hogy úgy gondolja
és azt gondolja
hasbeszélő papagáj
szemrebbenés nélkül
mondja dehogyis gondolja
hogy miképpen gondolja
gondolkodás nélküli beszéde fonalát

Percenként

Mottó:

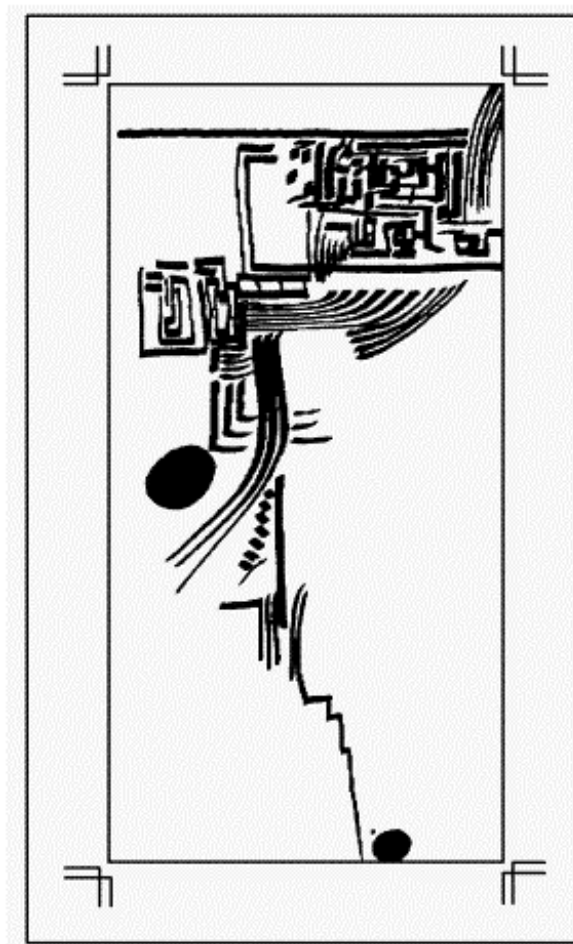
*„Immár elmegyek,
vissza nem jöhetek
Immár messze fut
és nincs visszaút.
Utam vissza akkor lesz,
mikor a holló fehér lesz.”*

Erdélyi németek búcsúdala

Nagytakarítással fejezd be életed,
sablonokkal rakott lelked súrold:
Takaríts!
Takarodj!
A feledés göröngyeit morzsolják már
fölötted megkönnyebbülten
bő fizetést remélve sirató seregek.
Nemcsak szemforgatók, most-sem-ellenfelek.
Csak a mindenkit túlélő zsoldosok. Miért?!
Helyüket keresik helyedben a helytelenek.
Mekkora nagy-nagy takarítás kellene
a valamennyire is tiszta, szép halálhoz?
S fény: a lélek - agyakban, s a fejek körül?
Mire vársz?!
Mire vágysz?!
Dicsőség nélkül, barom gyanánt fogsz immár
e koszos földi létből - percenként - kimúlni.

MÁS

Máslódik
Nyárlódik



Havazásban 1

a hó haj sóhaj
hó ész ha lángész
sem örök öröm

korhadt viszonyok
serkent iszonyok
időmérőnek
óvatosan jöttem

hús-vér készülék
mérőegysége
egyetlen
életem időmérője is

nem ismétlődő egység
gondolatgazos hínáros
hegység kitérőtlen
hajnaloktól életestig
vaksötétből vaksötétig

és minden döbrent
dadogó dobbanásban
iszonyodom másban

ki tudja hány óra
hó-fejem lágya betört
zúzmarája csillagmorzsák
tovatűnő csillogása

viszolyognom kellene
a megnyugvástól

Havazásban 2

hó fejű lenni hó hajú
nem nagy örömöm
viszonyom iszonyom

időmérőnek jöttem
hús-vér készülékem
mérőegysége egyetlen
életem időmérője is

nem ismétlődő egység
gondolatgazos hínáros
hegység kitérőtlen
hajnaloktól életestig
vaksötétből vaksötétig

és minden döbbsent
dadogó dobbanásban
viszonyodom másban
ki tudja hány óra

hó fejem lágya betört
zúzmarája csillagmorzsák
tovatűnő csillogása

iszonyodnom kellene
a megnyugvástól

Indulat

gumifogalmakkal játszom
szerszámom istenem
szavam megtermékenyít
lelkem lombikban
rám hunyorít a Nap
tabuim porladnak
cserkésző vágyaim alatt

Rongyos élet

Nem bírok már
a túlerővel
a pergő
villámló idővel.

Tágítanám
minden percem
mutogatnám
magam s merszem.

Máskor ásítózó,
várva várom:
ne ócska rongyként
bármilyen áron.

Elkenődött maszat

Elkenődött maszat minden locsogás.
Puhány voltunkból kiáll egy-egy szó
keményen - beleveri nagy jómagát
minden aki hívatlan jóakaró.

Versteke

Tekintélyes tekintet
Pillanatot megihlet
Pillantás a pillámról
Hétköznapon átlából

Könnyben úszik elpilled
Sanyarúságom viszed
Egyszem magam szemtanú
Életem mily szomorú

Teke-szemem teke-szám
Teke-világot kíván
Teke-világ gömbölyded
Idő gurul fölötted

Faló

ha lehet
ha lehet
itt
és most
és már
föld felett
éj előtt
rossz fölött

igen
és nem
ha lehet
ha nem lehet
mindig is
csakis
csakazértis

Bevásároltam

Az önkiszolgálóban bevásároltam
másfél kiló ragyogó gyümölcsöt
a gonosz tudás fájáról.
A jó tudás már elfogyott.
Más fél.
Én nem.
Eszegetem
a tudást. Ízlik.
Habzsolom.
A tudás hatalom.
A jó tudás,
jó hatalom.
A rossz tudás
is hatalom.
De hatalom!
Egyszerű, ugye,
valamit csak enni kell,
valamit csak tenni kell.
Önkiszolgáló paradicsomban
élünk:
félünk.
Zabálunk.
Jó már nincs
sehol: kifogyott,
de gonosz
lélek-étek
jut bőven
valamennyiünknek

Ligeti pillanat

Ligeten a halotthamvasztó piros téglakéményén
haragosan magasba fut a zöldleveles futónövény.
Amikor könnyű füstként motozod a cifrázott
levélcirádákat ott fenn, végtelenre kékül
világodra az akaratlanul ráborított kemény azúrfedő.
Véglegesre végesül akkor küzdelmes léted szép ege.

Téltemető

Üres az Örökkévaló ládája

Laska

Időnk soktojásos laskalevélben.
Morzsaeszünket feszítjük-nyújtjuk
- Mi volt előbb? Talán a tyúkisten? -
Kerekítve révületünkbe folytjuk

Boldogság és balgaság az élet.
Kereszténységünk meghaladható
Élni - nem szűkölni kell a létet!
Az ember a térben mindenható.

Végtelenülünk, sokasodik mindent.
Régen ködbe motyogta Zarahusztra:
Lámpással keressétek az Istent!
Igyátok a tettek borát: egyszuszra!

Ő

*A nagy Ő
Teremtő*



Töredék

Kezdetben teremtettem a véget
az egetlenséget
a világtalan világtalanságot
a lélekpusztaságot
és látám a sötét megfér a sötétebbel
beborítám a földet kietlenségemmel
teremtettem aztán jeltelenséget
füvetlenséget fátalanságot időtlenséget
és csillagtalan éjet
megalkotám a madártalanságot
mímelém az állattalanságot
kidolgozám a sokasodástalanságot
egyéb baromi baromtalanságot
a nemtelenséget és a homokosságot
s bár látva hogy semmi sincs jól
fennhangon szóltam: **jól van**
(ki)csinálám tovább szótlán
teremtve áldástalanságot
mindenekre terjedő tanácstalanságot
és végül teremtém fordított képtelenségnek
a saját képemre az Atyaistent
irigységből nem adtam társat melléje
csak fiat hogy kiszenvedjen érte
és lett áldástalan sorra minden
végül maga a meggyötört öreg Isten
birodalma nélkül naptalan vásártalan hitetlen
mert bizonyíthatatlan és hihetetlen
sok halállal halt halott

bűnbánatra immár képtelen vagyok
befejezni sem tudom teremtő alkotásom
magzatvizemben fürdetem boldogtalanságom

Nacsakész dala Milarépa előtt

Ünnepnapjainkon unottan sercintek a földre.
Sápadtan szomorkodik a tenyerem.
Téblábolok lélekbeli odaadás-zöldben.
Magányos muszlim magában magasztos.
Nagyvárosi pusztákon rég hullajelölt.
Tibetben hidegben kietlen harasztos.
Magasztos, merre vagy?! Milarépa, szólj rám!
Szivárvány testű, kék-ékszer fia, Jó Hír,
Örömtelen gyerekkorban csilingelő
Lótusz, Békesség Fénye, Tan-védelvező
Ki kibabráltál minden születést, halált,
Selymedből, cukrodból ugye rég kifogytál?

Szól a mantra, szól a mantra, szó zörög
Szól a mantra, szól és újra felpörög
Hare krisna, hare krisna, krisna, krisna
Hare hare krisna hare, hare krisna
Zúg a mantra, zúg a mantra, szó hörög
Szól a mantra, zúg a mantra, szól a hanta
Az értelmetlenül lepergő lét fölött.

Tisztelt Úr!

Mi, akik most itt élünk,
jöttünk akaratlanul,
de élni félve-félünk.
Tisztíts zavarunkban:
Vár a bús halál.

Tanulságos életünk
nem több: annyi meg ennyi...
Pokolra is lemegyünk.
Titkunk felé kell menni:
Miért a halál?

Kerültük a lényegét
- kikoptak ép napjaink -
félszünk még nem felelet.
Prédikálják papjaink:
Csak *átmenet* a halál!

Jöttünket ránk nem bízták.
Tudatos bár világunk,
s napjaink remény-tiszták,
készakarva kiáltunk:
Most kell a halál!

Tisztelt Úr! Hallgass végig.
Szabadságunk hazudtad?!
Szavunk fölszáll az égig;
de te felénk mutatsz csak:
Irány a halál!

Halni tanulunk, halni;
élni egyre nehezebb.
Halált habzsolva falni,
ennél mi sem terhesebb -
(Várva várt halál!)

Üdvtan

Brahman városban lótoszvirág
Halálba csalt szív a testben
Önmagába ment gondolat
Álmaink prizmáján nyugszik.

A létnek sűrű szövevénye mélyén
Keresd valódat a halhatatlanságot
Mindenható leszel és világteremtő
Istentelen isten. Magad leszel világ.

Bolyongás a Világhálón

A világhálón bolyongva-forma
belebotlottam némi csillagporba.
Maréknyi sziporkában vétlen
jelen volt maga az Úr az égben.
Lehívtam rögtön a képernyőmre,
jött bölcs szöveggé töpörödve,
picit a magam képére írva,
de a magyart már alig-alig bírta.
Englisül társalogtunk hát egy keveset -
inkább amcsiul dőlt belőle a szeretet.
- A magyarok Istenét vártam régóta...
- Hol van az már?! - szólt lelombozódva.
Nem fenyegetett, nem okított hitet lihegve,
felszívódott apránként, vissza az Internetbe.
Félnem kellett volna a hármas igazságot?
Bebolyonghatok magamnak újabb világot.

A jelenések vége

Naponta zabálunk a tudás fájának gyümölcseiből
Figyeljük a kerubokkal keletről kerített Édent
Ma is szétpattanásig hitünkkel tele a fejünk

Amikor új Jeruzsálemünkben sem lesz majd éjszaka
És a Paradicsom minden utcája csupa színarany
Kőfalában unottan roskad tucatnyi drágakő
Nem lesz ott fájdalom és ott nem lesz többé halál
S az alkotónak sem lesz már zsoltosmász tömjénszaga

Hétköznapijaink földjére száll szent városunk szépen
Kristálytisza üveghez hasonló lesz minden Éden
És Napkelet felől sem koslatnak többé pofátlanul
Villogó pallosuk lángját lengetve kegyetlenül
A kor-konokra kőkeményedett kerub zsoldosok

És aki kiűzött minket is hibátlan kertjéből
Szakállas bölcsességét és tévedhetetlenségét
Magáról rongyként ledobva, patinás szívéből
Tettének tövisét, jaj nélkül kivetve valóban
Velünk lakozik és velünk lesz örökkön örökké

Képünkre teremtvé génjeiben is jóságosan
Évezredekre hibátlannak hitten és akartan
Életgyöngyszemeinkből képzelt hasonmás Úristen
Mellöttünk járva - végül magunk leszünk földön-égben
És soha senki sem lehet többé fölöttünk s alatt

Végtelen

Világtájakba öltözve félve fürdettem lelkem
jeltelenségeket zabálva múltamból keltem
melletlen egyetlen lettem jelesül egyben
szerelem nélküli szívós szerelemben
értelmetlenül hazug érzelemben
páratlanul párbajos veremben
félemlerül magam szerettem
idétlenül időt nyertem
kincsesebbet nem mertem
élők között lettem
halott. És ettem
szedegettem
merszem
a
napot
holnapot
eszes lapot
az eszem papolt
és vágyakat ha volt
foltok hátára rabolt
zsugori kicsinyesség-folt
mit sorsom sorban reám szabott
és istentelenül reám rakott
- később jóistenestől is letarolt
serdült meztelenségemtől hitehagyott
őskérgéből csörömpöléssel kiforgatott
harmadik emlőn gügyögve kérődző tetszhalott
- aki világtájakba öltözötten feltámadott

Tragédia

Magzatvíz volt az én szentelt keresztvizem.
Ó Istenem! Jó Anyám! Anyaistenem!
Kit vélt bűnéért makacs apám elhagyott,
Mert bizonyisten akart valami nagyot
Bocsánatra képtelen Apaistenem!

Amíg éltek magam voltam a jó Fiú.
A Szent. A Lélek. Anyámnak mindig Minden.
Magamban bízhattam eleitől fogva...
De rendre rám vert minden kegyetlen isten.

Hát így éltem. És lettem magamban örök.
A mindenségre vak, rossz értetlenkedő,
Magát félő Fennvaló, uratlan isten.

Fiút áldoztam magam is akaratlan
Ezer évet várt, de fel nem támadhatott.
Nálamnál jobb volt. Haj! Erőlködve lettem.
Jövőtlenül. Mennyektől távol: Tetszhalott.

Végszó előtt

Rámszóltak: „maradj a padban!”
Ami nem volt és már nincsen
Nehéz hinne abban.
Jó erkölcs, egy örök isten
Ami még most sincsen.
Romokban állnak a padban.

Mindig végszóra érkezem.
Nincs már miből mit töltenem
az üres poharakba.
Kiitták múltam és énem.
Jövőtlen a szégyen.
Kortyolhatatlan életem.

Tan

A semmi jön, örök a félsz.
A jelentől mit sem remélsz.
Itt is egy tan, ott is egy tan...
Összetörten, eltapodtan.

A mások dolgát folytatjuk.
A miénket mások.
A végtelenben kell
Megnyugvást találnunk.

Éltünk, és elmegyünk
Dolgunk-végezetlen.
Nyugodalmas ágyunk
Örökké vetetlen.

Még egy dadogás

Nem tudok semmit, nem tudtok semmit
Ti is csak ennyit, én is csak ennyit
Ősünk a kételkedésködbe veszett Lao ce
Igaza: A bölcsnek nem kell a szó se.

Bennünk továbbdadog a papago-indián
Minden új gondolat tétováz az ész fokán
Elveszünk minden soron következő hitben
És munkanélkülivé lesz mögöttünk az Isten

Nyomul helyünkbe sok odaadó semmi
Végtelenül tanulunk embernek lenni
És véges minden elkapkodott lélegzetünk
Öröklétért hígult hittel nem fizethetünk

A vég

Amit az asztallapból kiharaptam
Veszett dühömből kikanalaztam
És kivájtam érzelemhegyekből
Leszeleteltem az istenekből
Mit visszasírnak helyére nyomban
Dolgaink rendjében ez már így van
Így volt. Másra az ember nem képes?
Hihetőbb az élet, ha a hit véges.

Műtét

Szemlélődöm törpe tudatomban
Nem szeretek senkit magamnál jobban
És engem sem kell, hogy szeressenek
Áhítatos szerethetetlenek

Paradicsomot hazudó óhajítás
Elérhetetlen szép gondolat
Ma már senki sem figyelmez reád
Záporoz reánk proféta-fondorlat

Aranyfogakért a mások fogát
Egyszer sem kértem, nem törtem
Szememért a vérig sértett jogán
Mások szép szemét titkon sem reméltem

Tibeti hideget sem akartam
Elbambult tetű-szemlélődésben
Ne múljék el leheletnyi időm
Tétován a magamat-szülésben.

Homlokomon tudatos a redő
Évgyűrűimet magam rajzoltam
Szikémmel jártam köröskörül
Daganataimat soká fontolgattam

Álmainkkal tele minden hordónk
Csordultig dagadt bennünk a képzelet
Felénél mindig több a hazugság
Tudat alatt is hamis a lélegzet

Tény

Lettél, mert megneveztelek
Eszmélésemmel felfedeztelek
Imádnak, hívnak, néked sírnak
Hozzád könyörögnek elevenek
és holtak, akik becserkésznek
minden titkos rejteket agyunkban
ahol nem lehetsz és nem vagy
mert mindenek fölé emeltünk
életünket is neked szenteltük
pedig a dolgok maguktól mennek
ahogy az ordítás szüli a csendet
az egymásellenesség a meditációt
az örökös öldöklés a józan rációt
a konfliktusok az atomizált rendet
az anyagban és az emberek között
a békesség most elkezdett ezredében

Földindulás

valaki velünk világot vesztett
második énem lehetne szolgám
úrhatnámságomban szaporítnám
parancsaimra sem maradna veszteg
kit gombnyomásra magába rekesztek

valaki megint fölém merevedik
sokadik énem lelkesen leselkedik
lépeget le és fel a génlétrán
tükörből figyelmez énrám

össejtig kaparom a létem a titkom
nem lehetek a magam bölcs istene
napoljuk el nem lesz több tárgyalás
mínusz negyven fokra állítom
fehér koporsóm hőmérsékletét
feltámadhat majd klónozott lényem
szüksége ugyan kinek lenne rám
az elnapolt nagy számadás után
az úrsivárult egyedüllétben
kergemarhakóros álmok settenkednek
koroméjeken élethossziglan
pillanatnyi megvilágosodás a létünk

valaki lassan tövig kopott
az áhítatosan kiejtett szókban
a kereszteletlenségben most Véletlen a neve
génjeimet apróbb mutációkkal össze ki keverte
elrendezte szépen hogy a nanotechnológia
törvényei szerint saját magamat őseim
mintájára megszüülhettem példát mutatva
neki is magamnak is és mindenkinek
akaratumkkal lehetnénk szentháromság helyett
szent-többség vagy hozzá hasonlóan egyetlenegy
karnyújtásnyira és egyszer majd mindörökre
valamiféle régiből sarjadt új hitben

klónozott párom, pontos hasonmásom
egyformák leszünk télen és nyáron
azonos lesz minden bégetésünk
finomgyapjas összes jövőképünk

nem születhettem fáradhatatlan számítógépnek
mert a gépek tökéletesen is nemtelenek
melegek mindannyian nem lehetünk egyelőre
és különben is sűrűn megáll az eszünk
míg nyögve új pályára állítjuk az Eget és a Földet

Megtartott tízparancsolatom

Megtartott tízparancsolatomat
testem csontkemény táblájára róttam,
lelkem porladásig hirdessen engem.

Zsoltár

Öröklétben bízunk eleink óta.
Uram! Téged tartottak hajlékuknak.
Amikor ők még semmik sem voltak,
Kéjben, gyönyörben sem voltak formálva,
Te voltál. És ők is voltak a hitben.
Hitték, hogy megmaradsz minden időben.
Méltóságunkat ölvé hagytál halni.
Örökkévaló lettél őanyagban.
Ellened nem állhatunk soha harcban.
Kétharmad világ képtelen akarni,
Ki mást hisz születésről, elmúlásról,
Az öröklétről és a megnyugvásról.

Hány ezer éve keresünk szüntelen,
Képzeletfelhőkben, legjobb énünkben,
Minden génünkben, lelki kérdőjelben,
Táguló értelmünkben, lélektelen?
Képedet arcunkról formáltuk félve,
Magukba temetünk a mában élve.

VELÜK

*Jó VELÜK
Mellettiik*



Faragott fájdalom

Amikor a stoplámpa fényes gombját megnyomtam
és vártam türelmesen hogy vörösről reményzöldre váltson végre
másodpercekbe passzírozottan rengeteg időt loptam
és persze megint rád gondoltam

nyájas emberiség
nyilván nem az összevissza barangoló nyájra
hanem csakis a sajátomra
mert emberiségből ugyebár tetű sok volt a múltban
jórészüik már fenn a magasságosban
mások a pokol fenekén
és szanaszét nyakig érő bűzös gondban
bizonyísten rád gondoltam
és a meglepetésre
ami csakis akkor érne
amikor szobrot állítanék neked
és akkor abban a lámpaváltó hosszú pillanatban
ismeretlen arcod kifaragtam
drága barátom

és így igazzá szépültél mindörökre

az élethű szobor így szólt
bajban voltál melléd álltam
szépreményben izzott szavad
miközben észrevétlen magamról mintáztalak

s mert időm volt bőven
egyre másra faragtam a szobrokat
minden útkereszteződésben

kifaragtam sietve kapkodva apám anyám testvérem
mindenféle jóságanyagból lelki márványból
kifaragtam félelem-életem kiszenvedett társát
reám ragyogtatott tündöklő csillagvályból
barackvirágból
krispány² illatából
szemfedőmagasra kúszó cédrusfából
szívbemarkolások lajstromából
szerelem hangzavarából
hálából és halálból
reám hagyott holdtalan éjszakákból
megannyi észrevétlenül mélyülő ráncból
világomvége beteges lázból
berozsdásodott téphetetlen láncból

² 1807: Egy rossz iskolatábla krispány virág - Körtvélyfája (Erdélyi Magyar Szótörténeti tár VII. kötet, 618. old., uo. Krispánszínű - szürkészöld)

amikor aztán azt hittem se időm se erőm nincs már másra
s hogy vörösből sohasem vált át a tilalomfa-lámpa
faragtam tovább Michelangelo módra fájdalom-
magasította emlékoszlopokba
maradtunk aztán táncba
szemelteket minket láncba
történhet ez mással is

A fájdalomfaragó tánca

gyere kislány rákászni
megtanítlak pávázni
szírmot bontott az idő

aznap szerda délután
valamivel ebéd után
Michelangelo fázott

sebét is kitakarta
ő is csak elvakarta
szobrot terített rá a szél

miközben leonárdost
álmodott egy mosolygóst
redőn redő lett rajtam

tört pillanatokba tömörítve évek futottak
és sorban szobrokat kellett emelnem családtagjaimnak

fiamét fekete gránitból kemény szenvedésből
magasra igyekvő szálfadöndülésből
titkon ellenünk vonuló üldözésből
sunyi zendülésből
éppúgy mint nyílt fenyegetésből
álcázott és akart felelőtlenségből
ártatlant ért vérmérgezésből

és faragtam a kifaragatlan késhasításokat
bennem sűrűsödő lelki-záporokat
könyvalakban hordozható síroszlopokat
gyászhasította fejfákat
a jobbakat akarásnak
a mégis-megmaradásnak
a rendes feltámadásnak
mindazoknak akik örökké merészen másak
sok barátságos képű vadidegennek
akik sohasem szerettek
akik kinevettek
meg sem vetettek
amikor nem fújtam velük egy követ
s lelkemben másként alakult a magamnak szőtt szövet
s szívemből jött ki ami a számon

hogy álmuk sosem volt az álmom
s ha kimondtam hogy sajnálatosan gyávák
és magukat ajnározó üresedő pávák
ha megvetettem kaparjkurtaságuk
törtető lihegő akaratosságuk
tótágast játszó kivagyiságuk...

ilyenformán a végtelenbe tágult szempillantás alatt
elrettentő szobrászkodásom azóta sem apadt
faragom világom csömör-sivatagját
homokba írom minden rossznak arcát
s mert még mindig rengeteg az időm
sorba veszem rendre minden hű szeretőm
formázom szobrozom a megfelelő anyagot mérem
kitalálom néha kölcsönkérem
hogy hiánytalanul valamennyit emlékezetembe véssem

és nyúltam elsőként a legősibb anyaghoz
nyíltan szeretnék hű lenni magamhoz
génjeimből faragtam ki lányom
és őseimből indult első unokám
szép szóból nagypapa szeretetből
jövőnké alakítható igyekezetből

jussom éppen annyi amennyi
valamennyi tőlem kitellett gesta hominum
lelkem formája művészetdarab
saját különbejáratú gesta hungarorumom
szobraimmal telerakott Húsvét-szigetem
melyet nem láthatott háromszáz évvel ezelőtt Jakab Roggeveen
és amelyikről fogalma sohasem lesz Dänikenéneknek
mert szobraim nekik már semmit sem üzennek
(és nyilván különbek azoknál a kínai katonáknál
akiket koruk százával-ezrével a föld alá plántált)
lehurbolt fájdalom-gebék mezőségi éveim légyapírján³
melyet a szégyentelen idő lenget világrajöttöm és halálom huzatában
hogy akaratom szerint legalább egy napévig⁴
hirdetőoszlopok legyen

kedves barátom
egyetlen hívem
embertelen emberiség
aki nem egészen naphónapja
rossz szokásaid rabja-
ként komolyan a tízparancsolatot sem veszed
elvesztegetett eszed
heverteted parlagon

³ Wass Albert: Farkasverem című regényéből vett hasonlat

⁴ 25 827 földi esztendő, ennyi év alatt járja körül a nap az állatkör csillagképeit

és nemsokára a napév hónapja lejár
annyi ez mint az idő amely alatt zöldről vörösre vált a lámpa
reményről háborúra
világrajöttünket-siratásról kóma-hörgésre

mindezekből persze készíthetnék mutatós kőszobrokat
hiszen a *Kolozsvári testvérek* kései testvére vagyok
szobrász szülők nagyreményű reménytelenje
tehetségemet a Ref. Kollégium kézimunkatanára

magyartanára
igazgatója
de mézeskalácsos apám
a bonchidai nagyvásár

és néhány könyvkiadó szerkesztője is elismerte volt
de egy szemvillanásra amikor éppen vált a lámpa
hirtelen az is eszembe villan amit egy öreg székeltyől hallottam
há sze maga törődik - kedves?!

feleletem azóta is késve repdes
szuperkemény szárnyával szempillantás alatt
töri összeúzza szobrozott szobraimat

mióta lélegzem sietős az utam
tiltások vörös lámpája alatt
állok a velünk történtek mögött
gombnyomásos indulattal
és időtlenné faragom minden pillanatom

Hármas szonett

félcipő-költeményeket faragott	<i>szegényedtünk: leszámítva a haragot</i>
	anyám árva lány - tizenhat ha volt
híres városokban kapkodtak érte	<i>- a magasságot egyikünk se kérte -</i>
	vagyonkáját rokonsága felélte
hetente egy költeménnyel beérte	<i>mások istene azt úgyis ránk mérte</i>
	az életét nevetve írta s féltve
apám ki ismert kiváló szobrász volt	<i>a rög alól életünk csak kibomlott</i>
	konok szívű reménnyel hitehót
megváltani akarta a világot	<i>utánairamodtam vágyam lángolt</i>
	elcsalta egy kiküldött s robotolt
dúsgazdag volt szellemi életében	<i>léptem (b)előle magam szögletébe</i>
	míg vidéken kóborolt sötétségben
prémes kabátot hordott hideg létben	<i>lubickoltam fölös-nyíltságom-rétbe</i>
	kökényfény gyúlt ki az apám szemében
egyetemre járatta a kabátot	<i>gyűjtöttünk sokféle hűtlen barátot</i>
	- próbált házasságukon én a folt! -
hová délelőttönként Gazsi vitte	<i>halálig szerény szobakonyhás hitbe</i>
	cipőt utat magamnak és világot
(amíg hálából engem pelenkázott)	<i>hibáit mondtam: sírig belefázott</i>
	üvegdarabkával faragtam szinte
éjszakánként apám röpcédulázott	<i>„Fejcsóváló” szól: Tar megint pofázott!</i>
	anyám lelkemben verset is példázott
ki-ki magát Kelet Népének hitte	<i>nyíltsággal sokra egyikünk se vitte</i>
	sanyarú életre álmot terítve
lapszálen rám néhány verset hagyott	<i>sóhajtasukkal akartak nagyot</i>
	anyám észrevétlen eltávozott
pesztrám író lett - apám csak halott -	<i>maradtam vak szemlélni holnapot</i>
	naivan lelkes hitük rám fagyott

Kereszt(metszet)

Isten és ember között áll költőnk.
Őrült próféta, eszelős látnok.
Fölfelé és lefelé menydörgött
táltosként, sámánként is. Világunk
soha „el nem ismert törvényhozója”,
hivatásból „a nemzet szószólója”.
A „faj antennájaként” fölfogta
„az idők láthatatlan jeleit”.
„Minden tehetségünk... a magyarság
fönnmaradásával kínlódott.”
Versbe foglalt „újságlevelekben”
„lélekben beszélt titkos dolgokat”,
épített nyelvből gyülekezetet.
„De híremet nemcsak keresem pennával
Hanem rettenetes bajvívó szablyámmal.”
„Óh szegény országunk. Óh szegény hazánk.”
Próféta prédikátoraink, jó költőink csak
„Bőgették az oboát / És holmi gyász-
trenódiát / Rikassanak jajos versekkel”
- mindhiába. „Vár állott, most kőhalom...”
És „Más faj állott a kihunyt helyére”,

„Névben él csak, többé nincs jelen”.
Nyelvében élt büszkén nemzetünk
S most darált szavával erkölcstelen.
„És más hon áll a négy folyam partjára”,

régí dicsőségünk lantján odalett.
Társaival szólt: országunk csak volt.
S hogy lesz! Hinnünk kell Széchenyivel!
„És annyi balszerencse közt... Oly sok
viszály után... Megfogyva bár” és törve
nagyhatalmi Trianonokban is
él nemzetünk. S hazánk: a nagyvilág!
„És az idő röptét terhes bánat-
tal elállván / A gyűlöletnél jobb
a tett”. És kezdj újabb életéneket.

Ajánlás

„Honfi! mit ér epedő kebel e romok ormán?”
Költő szólj mai szókkal ilyenformán:
„Hass, alkoss, gyarapíts:” s fényre derülsz!

Az idézetek Shelley, Walt Withman, Ezra Pound, Kassák Lajos, Csoóri Sándor, Zrínyi Miklós, Kölcsey Ferenc, Pál apostol, Csokonai Vitéz Mihály és Vörösmarty Mihály műveiből

Ezredvégi

Hiányzom, tehát vagyok.
Nyitva hagyott ablakok
a szívemben.

Lenne persze a jelen...
Sokan lennének velem
a réteken.

Virág nyílna a számban.
Lehetnék forró lázban
az eszetek.

Szerényen, nyilván mosolyt
szülnék ugye, vagy *oszoljt*,
vagy tótágast.

Most egy vagyok az egyben.
Sűrű rács a lelkemben
a messzeség.

Ezredvégi redőkkel,
s a sunyi vámszedőkkel:
semmik tükre.

Ébresztő

Benjámín, az unokám,
négy éves holnapután,
észjárása hogyha van,
kinevet ám boldogan.

- Emlékszel - kérlek szépen -,
mikor nagy voltam régen;
vagyis most is nagy vagyok,
mert cukorkát is kapok,
és jó vagyok végképpen,
a könyveket nem téptem,
megeszem a galuskát,
nem cibálom Annuskát,
fürdöm, alszom magamtól.
Ugye te sem haragszol?
Kicsit később még alszol...
Ha az élet nem hajszol.
„Reggel van már! Vasárnap!”
- szóltam édesanyámnak.
Megkérdeztem: hány óra?
„Négy” - mondta csodálkozva,
és alszik, mint a bunda.
Pedig a születésnapom
jön, és én azt akarom...
kijavítom: *szeretném*,
legyen jó nagy szerencsém,
ajándék és nagy torta,
olyan nagytata-hozta.
Legyen még csodálkozás:
Ki látott sós pálcikát?
Éppen születésnapon
firkálást a plafonon,
fagylaltot a díszpárnán,
gyorsvontat a járdán.
Hadihajót homokban,
óvónénit romokban,
kiskutyát futballpályán,
jégkockát fenn a kályhán,
makarónit pumpában,
sötétséget pohárban,
rendőrkocsiban macskát,
tányérban rút kacsácskát?
- Bizony, minden érdekes:
madár is, ha énekes,
krokodilkönnyben derű,
zöld a csillag s kék a fű,
sültbanánon a rántás,
bábszínházban kiáltás,

tányér helyett tekenő,
cukorkán kis keszkenő.
- Mondom, minden érdekes;
rögtön itt van már az est...
- Ha mindjárt nem is felelsz,
de kelj fel és szaladjunk:
hadd lobogjon a hajunk!

Miénk a Nobel-díj !

Benjámín Zsolt az unokám:
a sok nagyokost maga mögött hagyva
megtalálta végre a totális leszerelés módját.
A Pápát, Bill Clintont, Tőkés László püspököt
és száznál több más neves jelöltet verve
még az idén elnyeri bizony a Béke Nobel-díjat:
ma reggel is válogatás nélkül megette mind
tányérjából az összes katonát!

Leszerelés-változat

Emma Margit Tar-Bengtsson, tudod mit?
Végezzük el végre a totális leszerelést:

**edd meg szépen,
edd meg szépen,
kapd be sorban,
edd meg mind**

az összes katonát!

Három haiku

1.

Utcai lámpa
fényében csillag. Morzsa
fényzúzmarából.

2.

Fejemben űrcsend
csöpög: lelketlenségem
gyűrűzik tova.

3/1

Hazámban fázom?
Buggyolálj, óvj, melegíts
édes anyanyelv!

3/2

Otthon vagytok a
végtelen nagyvilágban:
az anyanyelvben.

Itt és ott

Itt más a táj, és más a tej
Itt másként fáj, és áll a fej
Itt más a víz, és más a fűz
Itt más a láz, és más a tűz

Itt más a múlt, és más a holt
Itt másként hűl, és süt a hold
Itt más a vár, és más a vér
Itt más a baj, és más a bér

Itt más a zöld, és más a föld
Itt másként zeng, és reng, ha döng
Itt más a zár, és más a kár
Itt más a nyír, és más a nyár

Itt más a száj, és más a táj
Itt másként fáj, ha szíved fáj
Itt más az agy, és más a fagy
Itt más a nagy, és más is vagy

Itt más a gond, ha agyba kong
Itt másként zsong, és másként dong
Itt más a jó, és más a rossz,
Itt más, ki oszt, és más szoroz

Itt más a volt, és más a vélt
Itt másként élt, és mást remélt
Itt más kiált, ha más kiállt
Itt mást kívánt, ha más kívánt

Ott más a volt, és más a vélt
Ott másként tűzték ki a célt
Ott más falak, és más fülek
Ott más romok, és más rügyek

Ott másként sóhajt fel, ki fél
Ott másként reménylik a tél
Ott másként vár és forr a vér
Ott másként dül és más a dér

Ott más sivít, és más virít
Ott másként jaj, ha rám pirít
Ott más a most, és más a mit,
Ott más a gyász, és más a hit

Ott más a nép, és más a nap
Ott másként prédikál a pap
Ott más a cucc, és más a cél
Ott más a ránc, és más remél

Ott más miatt, és másért megy
Ott másként hű, és más a hegy
Ott más a jövő, és mást jelent
Ott minden más, másat jelent

Ott más a kedv, más a kotta
Ott másként szól minden nóta
Ott más a fény, és más a lég
Ott más a víg, ott más a vég

Vágy

szeretném ha sóhajtásaiddal babusgatnál
jó emlékezeteddel bebalzsamoznál
ha elvégeznéd hogy a magam építette piramisban
gondolataim ne heverjenek holtan
szeretném ha tavaszi szelekre hímeznél
hogy fennen lobogtasson mind aki beszél
s amit szóltam nem suhogna fölötte soha bárd
sok butító éjben szikrázó guillotine
mit irigység oldott és a dühből prédikált kín

Erdélyi zsoltosma

Erdélyi vagy, magyarnak születél,
világok háborújában szinte elvesztél.
Az anyaországiak aztán rendet teremtettek,
miközben pökhendien majdnem megettek.
Aztán jött, csak jött a rengeteg orosz...
és az ó-romániai, a balkáni ó rossz.
A vörös zászlókat szívszorongva
várták, a sárba fült külvárosokba osonva,
remek prédikálók, az újhites emberek,
és mindig megteltek veled a terek.
Lelkesedésed ajzva csak hízott a hatalom,
Sok szovjet és dák ösztönökkel hajtott barom
sorsára jutottál, az élcsapat parancsolt
beléd templominál másabb parancsot,
és félelmet, és eszme-pancsot. Ettek, csak ettek,
hogy felejtsd közös múltunk és anyanyelved.
Rombolták ősi templomod és iskolád,
jelened és jövőd, hogy érezd: nincs tovább.
Szöcskeként lódultak határokon túlra
legjobbaink, családtagjaid magukba fülva,
sok ismerős, sok igaz ember és jó barát,
mert sorsukat vágták. És az eszmélők szavát
vágta, ette, zabálta a tornyosodó hatalom:
az alárugdosott nem ember, híg halom
az embertelen, a hazug elnyomásban.
Magadban sem hittél, nemhogy másban,
aztán valamelyik idegen országban
kókadoztál, emberséges kisebbség lázban,
látnod kellett, hogy tetszetős apró falatokban
megesznek, mindenfelé kíméletes gyorsan
felszívódsz, elvegyülsz önként lihegve
viseleteddel, gesztusoddal, frizuráddal mímelve
a nyájas befogadót: hátha, hátha megbocsát,
amiért meg kellett osztania veled jó sorsát.
És átengedett valamennyit a kilátásból,
a tájból, amely mindig az övé, a kiáltásból
amely neki szárnyal, az üde zöldből,
a füvekből, a folyókból, a soha tiéd földből.
Adott alantas munkát, levegőt és jövőt,
éber elvegyülést jobb emberek között.
Hálás vagy, hálásnak kell lenned:
Van házad, kocsid, minden nap van mit enned.
Miközben szegényedsz gyorsuló ütemben,
magyarul már nem tudsz, a mások nyelvét töröd,
gyermekedben sincs már magyar örömd.
Hazapillantva furcsállod, hogy habzsolja nyelvünk
a globalizáció, és hogy a zagyválást naponta nyeljük.
Angolt csámcsog, és magából sietve kivetkezik
a bunkósereg: mindig a felszínnel szeretkezik.
Hagyományos ünneplőben csontig rágtad

nyíltságunk, szókimondásunk is elvágta,
mint a fát maga alatt a serény együgyű.
Nem érted a mögöttes beszédet, gügyü
vagy, már családneved is elhallgatod,
a Ferryt, a Szepit, a Ritát nem faggatod:
felmenőinek nevét miért hagyja el?
Magyar, nem magyar? Szégyellned kell
magyarságod? Dideregsz itthon és odahaza,
a hon számodra idegen, szívesen elhagyott a haza.
Ezredév-küszöbön sokkolt, zörgő az akarat,
egyetlenegyszer még összekaparhatod magad:
magyar génedbe áshatsz, jövődre találhatsz,
keveredés-kavarodás sorsodban is feltámadsz!
Széttörtétél, törtetve menekültél a nagyvilágba,
szellemszárnynon sem telepedhetsz vissza a másba.
Jeruzsálemünk verejtékes, pusztá, istentelen.
Őt is megetted, nem hiszed már Dózsa óta,
hiába fröcskölt áhítatott a templomi nóta.
Dalunk kevés, ősiségünk kincse véges,
alig Bartók-, Kodály- és mostanság csak Kallós-széles,
a nemzetköziség értékítéletében nagy sietve
jobbra állít, csűr-csavar, taszít, rugdos lihegve,
ha ösztönösen magyarnak vallod magad.
A nemzetlenedtek ellenében, nem kell a szavad.
Erényként hirdetjük, hogy magunk is megettünk
sokféle dajcsot, zsidót, tótot, örményt is szereztünk.
Oláhot is szerettünk, és zabáltunk szapora cigányt,
tétova tudat moco rog bennünk magyarságunk iránt:
felmentésünk az ezeréves befogadó-készség,
de elvadult, marakodni kész, a buta büszkeség,
a suta magyarkodás, hogy legalább hangerővel
egymásmellé álljunk magyart teremtőkkel.
Ösztökél a valahová tartozás békés vágya,
különleges voltunk ferde, dédelgetett álma,
amelyre feltornyosult kevély kivagyiságunk
magyarnak maradt kemény kutyaságunk,
magyarnak akarta magát Helthus, Hertel, Petrovics, Kosch,
Klärmann, sokféle -ffy, négy pénzes okos,
örmény-, amerikai-, német-, holland-, svéd-, és máskodó
magyar, világpolgár, nemzetiségében alig tamáskodó,
keverék világunk végtelenbe rándul beláthatatlan útban,
szívdobbanásunkat részekre bontva felejthetetlen búban,
kik búsmagyarkodásunknak kezdetét és végét
nem lelik, nem tudják soha, soha, megnyugtató szélét
a halálnak, nekik nem elég a mindent tudó Isten,
akinél messzebb-pillantásunk egyelőre nincsen.
Erdélyi vagy! Apró bogár az elmebeteg-tájban -
örökké faljuk egymást útfélen és papoló-ágban.
Magyar vagy! Örömteremtő lehetsz az elmúlásban.
Magyar jövőd kitartón mormold minden zsolozsmádban.

Számadás

Lapokba írt szövegeim a Holdig érnek.
Könyveim ahány fogam: aranyozatlanok.
Hasznuk egy zsebben elférne. Gazdaggá lettem.
A létben örvényem megkerestem. Tapogatózom
ma is. Szemem befelé nyílt akaratlan.
Egyszer-máskor kellett, hát helytálltam.
És tépelődtem eleget sanyarú forгатagban.
Utam végén valamiféle szikrára vártam.
Rám ne hulljon cicomák sugara-fénye.
Nincs más hátra: Az utánunk következőknek
világítson a mélybe, a magasba. Merre lesz előre?

Világ

Énképem gén-térképemre épített valami
Milliókra szétszedem magam és mást is
Szétaprítottam már mindent: mindig maradt valami
Valaki örökkön örökké „jár az ág hegyén”
Nincs és bennem sincs féktelen félelem
Valamiből valaki vagyok s leszek a mindenen
Hiszem: minden gondom magamra vehetem
Túl a matematikán nincs legnagyobb közös osztó
Nincs már - ez nyilvánvaló - legkisebb közös többszörös
Klónozottan sokszorozódva sem lehetek soha több
csakis magam - felelőségem növekvő Atlasza
Marad a hit: marad utánunk mindig valami
Az örökkön örökké kikanalazhatatlan lét
Hiszem mindig marad: oszthatatlan jövő

A 315. próféta böjti éneke

itt az alkalmas jelen idő
a tisztánlátás napjai
hogy megtisztítsuk értelmünk
a ráarakodott zsolozsmáktól

jelezte ezt már Immánuel is
ki gondolataiban elmerült
hogy a dogmát ésszel mossa le
Friedrich is így tett egykoron
kit elragadt a képzelet
lámpással kereshetjük
világteremtő istenünk
imánk hiába esdekel
és alázkodik az értelem
hiába hajlik földig
a térd a váll és a fej
s mossa arcunkat félelem
vágyainkat hiába üzzük
messzire s törjük ösztönünk
mi vagyunk az élő áldozat
életünk foszlik szerteszét
értelmünk böjtje vállunkon
rajtunk a belső lustaság
ránk telepszik a zsibbadás
a ködöt lehelő ájtatosság
vétkeink templomtornya alatt
bűnfekélyes minden szív
eszünk böjtje nem hoz fényt
ha merészebben jövőbe hív
könyörgés és irgalom
magunkba szálljon szavunk
titkok titkát firtatva vágyunk
az alázat és a félelem világát
rontsa szét és hozzon végre
értelemmel mérhető kielégülést

Mutációk

Kergemarhakóros álmok settenkednek
koroméjeken élethossziglan
életünk pillanatnyi megvilágosodás
valaki, aki elkopott az áhítatlan szóban
az új kereszteletlenségben a Véletlen nevet kapta
kéretlen génjeimet apró mutációkkal összezavarta
hogy a nanotechnológia törvényei szerint
magamat magamban naponta megszülhessenem
példát mutatva az emberi értelemnek
más vagyok lennem kell szentháromság

klónozott párom, szakasztott másom
egyformák vagyunk mi télen-nyáron
azonos már minden bégetésünk
finoman gypjas a szóképzésünk

azt gondolod és én is éppen azt gondolom
miközben szikráim élő számítógépembe rogom:
végtelesség tudom űrtágas tudatom
szőrén ülő hitem poroszkál ájtatos lovon

A szerző megjelent művei:

Köszönöm, jól vagyok (kisregény, Irodalmi Könyvkiadó, Buk., 1969);
Hazai utakon (riportok, Dacia Könyvkiadó, Kv., 1976);
Nyári mese (regény, Dacia Könyvkiadó, Kv., 1981);
Pléhmadár (novellák, Kriterion Könyvkiadó, Buk., 1982);
Szerelmes földrajz (riportok, Dacia Könyvkiadó, Kv., 1983);
Mesék - (Egyszer mindenkit szólítanak, Romániai magyar elbeszélők antológiája, Dacia Könyvkiadó, Kv., 1984);
Az ismert katona (regény, Dacia Könyvkiadó, Kv., 1985);
Viselkedjünk (illemkönyv, Dacia Könyvkiadó, Kv., 1987);
Vakációs mesék (meseátdolgozások, Napsugár, Kv., 1988);
Szerenád dobra és cintányérre (kispróza, Kőrkep, Magvető Könyvkiadó, Bp., 1991);
Tótágas (színjáték, Színház, Bp., 1988 és Színjátszók könyve, NIS Kiadó, Kv., 1994);
Romániai magyar nyelvvédő szótár (Sztranyiczki Mihállyal, NIS Kiadó, Kv., 1992);
Erdélyért kiáltom (közírások, NIS Kiadó, Kv., 1992);
Bíró György aliász Kutya nekifutásai és kutyagolásai a mindig rózsás sportpályákon és a babértalanul is egyetlen életben (regényrész, NIS Kiadó, Kv., 1992);
Bög Viola Társaság (hármás regény, Erdélyi Szépmíves Céh, Kv., 1994);
Faragott fájdalom (napló, NIS Kiadó, Kv., 1995);
Tótágas pillanatok (egypercesek, Erdélyi Híradó Lap- és Könyvkiadó, Kv., 1995);
Gyáspárta (versek, Erdélyi Híradó, Kv., 1995);
Erdélyi sors (szociográfiai írások, NIS Kiadó, Kv., 1996);
Tanítók nyomában (riportkönyv, NIS Kiadó, Kv., 1996);
Illemszótár (Kv., Erdélyi Híradó Lap- és Könyvkiadó, 1997);
Szerenád (novellák, Erdélyi Híradó Lap- és Könyvkiadó, Kv., 1997);
Versfordítás: Werner Aspeström: Jégjelentés (Israport), Ister Kiadó, Bp. 1999;
Üdv. (versek, Stúdium Könyvkiadó, Kv. 2000)

Számítógépben, lemezen, nyomtatásra készen:

Erdélyi Történelmi Adattár - Sztranyiczki Mihállyal
Erdélyi Szépmíves Céh - monográfia
Erdélyi mézeskalács - lírai receptkönyv, 40 képmelléklettel
Kutyatár - tényregény
Mesés közlekedés - gyermekkönyv gyalogos teszttel és igazolvánnyal
Játékos torna - gyermekkönyv
Táncház - gyermekversek